

Τὰ χέρια τους ἦσαν μπλεγμένα καὶ τὰ κοιτῶν ἔλαμπαν ἡσυχά ἀπάνω στὴν ἀπόρρητη ἐμφάνεια τοῦ νεροῦ. Ἦσαν εὐτυχισμένοι... Ἐγὼ μὲτρα σὲ λίγο μέσα σ' ἕνα μονόπλοιο κ' ἄρχισα νὰ τοὺς παρακολοῦθο. Ἄλλ' ἀπὸ κάποια ἀπόσταση, Φερραρία, θειάμια, τὸ ἴδιο ποσοῦμα τοῦ μπάνιου ποὺ εἶχα πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνον στὸ Ἄργαί.

Σὲ μιὰ στιγμή πληρὰ φόρα, ἔδωσα μιά κ' ἔπεσα μέσα στὸ νερὸ. Διέσχισα ἀόρατα τὴ θάλασσα καὶ διεκδύθημι πρὸς τὴ βάρκα τὸν διὸ εὐρωπεϊκόν, χωρίς νὰ με νοιώσουν. Ὅταν ἔφτασα σ' ἀπόσταση λίγων μέτρων ἀπὸ αὐτοὺς, ἔστειλόμηρα ἄξιανα διπλά στὴν βάρκα τους, στὸ μέρος ποὺ ἡ γυναικία μου ἦταν σχημαμένη ρεμβατικαὶ καὶ κίτταζε τὸ λαγορὸ πρᾶσινο-πὺρὸ, ἀνωξὺ τὰ μπράτσια μου καὶ τῆς φωνάζα χαρούμενα:

— Καλημέρουδια, ὕβωνι! Δὲς μου τὰ χέρια σου ν' ἀνεθώ... Μόλις ἡ γυναικία μου ἄκουσε τὴ φωνή μου καὶ μ' ἀντίκρισε, τὰ μάτια της πήραν μιὰ ἔκφραση τρώου φρικτοῦ, λές καὶ ἦσαν ἔτοιμα, νὰ χοροῦν ἔξω ἀπ' τὴς πόρτες τους...

Τὸ πρόσωπό της πήρε κ' αὐτὸ ὄχι νεκροῦ, τὰ δόντια της ἄρχισαν νὰ χτυποῦν σαν νύξο λιθοῦ, καὶ τὰ χέρια της ἀπολόθησαν γιὰ νὰ πάσουν τὰ διὰ μου, τὰ χέρια τοῦ νεκροῦ ποὺ τὸν εἶχε ξεράσει ἔτσι ἀπροσδόκητα ἡ θάλασσα.

— Μιὰ κράτησέ με, ὕβωνι! τῆς φωνάζα, Μὴν τρέμεις ἔτσι δά... Σοὺ λέω πὸς θέλω νὰ βγῶ ἐπὶ τέλους ἀπ' τὴ θάλασσα... Ἄπ' τὸν καιρὸ ποὺ μ' ἄφηρες ἔδω, κοιράστικα πειά...

Τότε ἐκείνη ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ φοβερὰ, ἕνα ξεφρονιστὸ τρώου καὶ ἀπέλειπας πρὸ ἀντιχει ἀόμοια εὐφρόσυνα στὰ βῆθη τῆς πυρῆς μου...

Ἄ, φάριε, δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο χάρμα ἐκείνη τὴ στιγμή! Ση-κόμηκε ἀλόγη ἀνάμεσα στὴ βάρκα κ' ἄρχισε νὰ οὐραλιά, νὰ μουγγρίζη, ν' ἀράβη... Καὶ καθὼς ποὺ ἔβην, ἔτσι κάλυψε μὲς μέσα, μεταξὺ τῆς τρίτης καὶ πέμπτης ἀπογορευτικῆς, στὸ φρονόμοιο τοῦ Πισσοφῆ, ὅταν ἀνεγνώστρια νὰ τὴν κλείσω γιὰ νὰ μὴν πάθῃ χειρότερα.

Γνωίζω λοιπὸν τώρα ἀπὸ τὸ Μόντε Κάρλο καὶ πόσο νὰ τὴν ἴδω. Θὰ μὲ ἐπιτήστε βέβαια, γιατί δὲν πήγα νὰ τὴν δω ἐντομεταξὺ, ἐπὶ τόσους μῆνες; Μὰ δὲν εἶχα καιρὸ, φίλε μου, σὰς ὁμιλοῦ ἐλαζηνά πὸς δὲν εἶχα καιρὸ... Λέν σὰς φαίνεται παραῤῥενο, ἔ; Ἡ ζοή μὰς ἀποροφᾶ τόσο πολὺ, ποὺ δὲν ἔχομε διαθέσιμὰ γιὰ στενοχώριες καὶ πένθη. Μὰ σὰς ἐλαζοζοῦσα, θαρροῦ, μὲ τὴν ἰσότητά μου. Καὶ τώρα εἶνε ὅρα νὰ κοιμηθῶμε, γιατί περάσαν τὰ μεσάνυχτα. Κιολήγεται σὰς, κύριε, καὶ καλὸ ἔσμεροσά...

ΕΡΡΙΚΟΣ ΚΙΣΤΕΜΑΚΕΡΣ

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Κάποιος φιλόλογος, ὁ ὅποιος φιλοζωνήθηκε γιὰ κάποιαν καιρὸ σ' ἕναν ἔσχατο πύργου, ἔβρισε πολὺ εὐχαριστημένους ἀπὸ τὴς περικοπῆσαι ἐνὸς ἐπιγράφοι.

Ὅταν λοιπὸν ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσῃ, θέλοντας νὰ δεῖξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του, τοῦ εἶπε :

— Ἄμα ξαναταμοῦθαί, φίλε μου, φρόντισε νὰ μοῦ θυμῆθῃς... νὰ σοῦ δώσω κάτι γιὰ τὸν κόπο σου!...

***

Ὅταν εἶχε ἐπέλθει ἡδὴ ὁ χειρῶσις μεταξὺ Ἀνατολιῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ὁ Πάπας τῆς Ρώμης Ἰωάννης ἔστειλε στὴν Κωνσταντινούπολιν διὸ καθολικῶσις γιὰ νὰ φροντίσουν μαζί μὲ τοὺς Ἑλληνας γιὰ τὴ συμφιλίωση.

Οἱ τελευταῖοι, ἀφοῦ ἄκουσαν τὴς ὑπερβολικῆς καὶ ἀπαράδεκτης προτάσεις τοῦ Πάπα, ἀπάντησαν ὡς ἔβης στὸς ἀντιπροσώπους τους :

— Ὅμιλογοῦμε διὸ ὁ Πάπας ἔχει ἀπρόσδοξη ἐξουσία ἐπὶ τὸν ἰσπράβου του. Δὲν μποροῦμε ὅμως νὰ χωρῆσάμε τὴ μεγάλην του φιλαργυρία. Πηγαίνετε ἔλαπὸν. Ὁ Αἰθέριος μαζί σας καὶ ὁ Κρόσιος μαζί μας...

***

Μιὰ μέρα κάποιος ματαδόξος νέος καυχόταν στὸν Ἀριστοπλο κ' ἔλεγε διὸ εἶχε διαθέσιμὰ πολλὰ συγγράμματα.

— Γερός, ἀποκρίθηκε ὁ φιλόσοφος, δὲν εἶνε ἐκείνος ποὺ τρώει πολὺ, ἀλλὰ ἐκείνος ποὺ κοιμᾶται καλὰ καὶ δὲν παθαίνει ἀπὸ βαρυστομαχία!

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ἡ δημοσιογραφικῆς γκάφες. Ὁ ἄθλιος... Λακμερσοῦ! Ὁ τελλῆλης τοῦ Καρθεύρακ. Μαζὺ κ' ἀναγκαστῶ. Ἡ δις Διπλάρχου περὶ τοῦ μέλλοντος συζύγου της. Ὁ Πριγινηψ Γεώργιος στὴν Κρήτη κτλ. κτλ.

Ὅταν στὰ 1837, παίχτηκε στὴν Ἀθήνα ἡ κομωδία τοῦ Μολλέρον «Georges Dandin», μιὰ ἔκφρασις τῆς πρωτεύουσης, ἀναγγέλωσα τὴν παράστασι, μετῆθεσι τὸν ἥρωα τῆς κομωδίας σέ... συγγραφέα, γράφισα τὰ ἔβης :

«Ἄβριο ἐν τῷ θεάτρῳ θὰ δοθῆ ἡ κομωδία τοῦ κ. Γεωργίου Δαντίνου, ὁ προπαισμένος συζυγος!»!

Πολλὰ χρόνια ἔπειτα, ἕνας ἄλλος δημοσιογράφος, γράφοντας γιὰ τὴ «Κοινία Λακμερσοῦ», ποὺ παίχτηκε στὴν Ἀθήνα, ἐτόνιζε κοντὰ σ' ἄλλα καὶ τὰ ἔβης :

«Αὐτὸς ὁ... Λακμερσοῦ δὲν μὰς παρουσίσε καὶ πολὺ σπουδαῖα πράγματα, εἶνε πολὺ κατώτερα τοῦ Ροσσίνι!»!

***

Κάποτε, στὰ παλιὰ χρόνια, πέρας ἀπ' τὸν Καρθεύρακ ἕνας ἐλληνικός θιασοῦ. Ἐκεῖ, τὸν παρεκάλεσε ὁ δήμαρχος νὰ δώσῃ μερικοῦ παραστάσαι κ' ὁ θιασοῦ δέχτηκε. Ἐπειδὴ θιασοῦ τυπογραφία δὲν ἔπαχον στὸν Καρθεύρακ γιὰ νὰ βγάλουν προγράμματα, ὁ δήμαρχος ἀνέθεσε στὸν μοναδικὸ τῆς πόλεως τελλῆλη νὰ διαλαίησῃ τὸ γεγονός.

Ὁ τελλῆλης θιασοῦ, ἔχοντας, φαίνεται, τὴν ἡμερα αὐτὴ πολλὰ νέα ν' ἀναγγέλλη, ἔχρινε καλόν, γιὰ νὰ ξεπερσοῦρη γρηγορότερα, νὰ τὰ πῆ δια μασὺ, κ' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ :

«Ἦσαν τὰ θέατρα στοῦ Θανάθῃ τὴν ἀποθῆκη!... Ἦσαν τοῦ Καλετῆν Γεράσιμου τὸ καιρὸ κ' ἔγρεε ζωασὶ ἀπὸ τὸν Ἐπιπτο. Ἦσαν τοῦ Καλετῆν Τραγοῦδια ἡ ἰμπερσοῦ κ' ἔγρεε κομωδία!... Ἐνας ἔχρινε κατὶ κλειδιά, Ὅπως τὸ βρῆζε νὰ τὰ φέρῃ καὶ θὰ πάσῃ τὰ βρετῖνια του!... Ὅχιτὸ δεκάρας τὰ θεατρία!... Τέσσορες τὸ καιρὸ!... Τρεῖς τὰ κομωδία καὶ ἕνα φρόγυ τὸ βρετῖνια!...»

***

Τὴν πρῶην Μις Ἐρῶφθῃ, δεσποινίδα Διπλάρχου, τὴν ρώτησαν στὴν Ἀμερική πὸς θὰ ἤθελε τὸν ἄνδρα ποὺ θὰ πάσῃ, καὶ πὸς θὰ μορσοῦσε μιὰ βασιλεία αὐτῇ, νὰ ζῆσῃ μὲ ἕναν κοινὸ θυγὸ.

— Νὰ εἶσαστε βέβαιος, κίριε μου, ἀπάντησαν στὸν Ἀμερικανὸ δημοσιογράφου ἡ δις Διπλάρχου, διὸ γιὰ τὸν ἄνδρα μου δὲν θὰ εἶμαι ἡ «Μις Ἐρῶφθῃ τοῦ 1930». Θὰ εἶμαι ἄλλοις ἡ ἀφομοιῆνη του σύντροφος καὶ ἡ συνεργάτις του, ἀν μὲ θέλῃ ὡς συνεργάτιδά του. Δὲν θέλω νὰ λένε : «Νὰ ὁ ἄνδρας τῆς Μις Ἐρῶφθῃ τοῦ 1930!» Ἦθελω νὰ λένε : «Νὰ ὁ κίριος τάδε καὶ ἡ γυναικία του».

— Ὅποτε θὰ παρατηρήθῃ ἀπὸ Βασιλεία ;

— Θὰ εἶμαι Βασιλεία τοῦ... αἰπιτοῦ μου, ὅπως ἐκείτὸς θὰ εἶν' ὁ Βασιλεῦς μου.

— Ὅποτε θὰ διοικήτῃ τὸ πῆτι σας, σιμβαλιπρόντας ; Καὶ ποὺ θὰ εἶνε τὸ πολίτευμα τοῦ νομοκροῦ σου ;

— Τὸ πολίτευμα τοῦ αἰπιτοῦ μας θὰ εἶνε... Δημοκρατία! Καὶ μετὶ βασιλείς τῆς οἰκασῆς μας Δημοκρατίας.

— Καὶ Προδοπιτογῶς σας ;

— Ἦ... κομωδία μας !...

***

Ὅταν ὁ Πριγινηψ-Γεώργιος, πρωτοκατέβηκε ὡς Ἠγεμόνας στὴ Κρήτη, τὸν ἐπιδοῦθησαν οἱ ἄσκαροὶ τῆς Κρητικῆς Πολιτείας, οἱ ὅποιοι τότε ἔλεγοντο «Συμβολιστοί».

Μιὰ μέρα συζητοῦσαν μὲς του, περὶ τοῦ τρόπου τῆς καλύτερας διοικήσεως τῆς Μεγαλόνησου.

— Ἐγὼ, πὸς λέγει ὁ Πριγινηψ, θὰ διοικήσω κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Μεγάλου Πέτροου.

Τότε σηρώθηκε ὁ μέγιστος Κρητὸς πολιτικός, ὁ Σμαζαυάνας, ὁ ὅποιος ἦταν καὶ Πρόεδρος τοῦ Συμβολιστοῦ, Προδοπιτογῶς νὰ ποῖνε, καὶ μὲ κάποια δυσαρῶσεια, εἶπε στὸν Πριγινηψ :

— Ὑφρῶσαστε, μπορεῖτε νὰ διοικήσετε ὅπως ὁ Μ. Πέτρος, ἀλλὰ χωρὶς σκαγῆς βέβαια...

Ὁ Πριγινηψ δὲν ἀπάντησε, ἀπὸ τότε θιασοῦ ἄρχισεν ἡ πρώτη φροσῆτης του μὲ τὸν Σμαζαυάνα, ἡ ὁποία ἔλαβε κατόπιν τόσας διαστάσεις διὰ τοῦ Βενεζέλου.

